

MATHILDE BONETTI

7

Martina

NAPLÓJA

LICIA COLÒ
ajánlásával

Egy felejthetetlen kölyök

Könyvmolyképző Kiadó

Mathilde Bonetti Milánóban született 1971-ben. Életét a nagy szenvedélyek jellemzik: egy állatokkal teli házban nőtt fel, ma pedig csodálatos pedigrész macskákat nevel nagy szeretettel, amelyek gyakran inspirálólágnak hatnak rá; szívesen fényképezi a legfurább állatokat, olyannyira, hogy csodálatos képei gyakran illusztrálják is a könyveit. Imádja a műkorcsolyázást és a versenytáncot, erre a két sportra mindig talál elég időt. Táncban Lombardia területi bajnoka és olaszországi második helyezett is volt már. Publicista, műfordító és persze író, aki legfőképpen arról ír, amit a legjobban szeret. Így aztán nem meglepő, hogy Mathilde rengeteg gyermekeknek és felnőtteknek szóló olyan történet szerzője, ami kedvenc állatairól, a táncról és a korcsolyázásról szól. Monzában él és dolgozik.

MATHILDE BONETTI

Egy felejthetetlen kölyök

Linda Cavallini illusztrációival

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

Gyerekként és ifjúkorában az emberben van egyfajta természetes fogékonyság az állatok iránt. Az azonban, amit én az életben adománynak szeretek hívni, ha nem táplálják, elfogy. Gyorsan felnőttem, és eltűnik a természet igazi szeretete, ami pedig ezer és ezer formában létezik mellettünk. Ezek a történetek újraélesztették bennem fiatalságom pillanatait, és ugyanakkor megálmodhattam olyan kalandokat, amelyeket át szerettem volna élni. Ezek a történetek segítenek megerősíteni azt az adottságot, amellyel minden gyerek tudatlanul is rendelkezik. Az utóbbi években az állatvédelem támogatottsága bizonyosan növekedett, de ezzel egy időben teret hódítottak azok az eszközök és életformák, amelyek egyre jobban eltávolítanak a természettől. A jövő már az interneté és a különböző technológiáké, amelyek fejlesztik ugyan a kultúránkat, de mozdulatlanlanságra ítélik testünket-lelkünket, hiszen órákra a számítógép elé láncolnak minket. Nos, ezek a napló formájában leírt történetek segítenek emlékezni arra, hogy a szépség minden dologban megtalálható. Segítenek, hogy önfeledten megnyissuk az elménket anélkül, hogy számítógépet vagy mobiltelefont használnánk. Minden hozzávaló adott egy jó szórakozáshoz: ifjonti lángolás, első szerelem, ami megdobogtatja a szívünket; a főszeplők, akikben magukra ismerhetnek az olvasók, és a felismerés, hogy még ha gyerekek is vagyunk, meg tudjuk változtatni a dolgokat. Igen, ilyen dolgok miatt tetszenek nekem ezek a történetek, és megköszönöm Mathilde Bonettinek, hogy olyan harmonikusan egyesítette a fantáziát, a valóban megélt tapasztalatokat, a gyakorlati információkat és a biológiai megjegyzéseket, és ezáltal segített, hogy valamennyien egy kicsit közelebb kerüljünk az állatokhoz.

Ölelés:

Licia Colò

SZIA, ÉN VAGYOK!

A nevem **MARTINA**, tizenhárom éves vagyok, és már néhány éve **naplót** vezetek.

↗ Naplót az állatos kalandjaimról.

Igen, mivel úgy tűnik, hogy nem két kezem és két lábam van, hanem négy mancsom. Hallottál már a „zöld hüvelykujjas” növénybolondokról? Ha egy ilyennek palántát adsz a kezébe, hamarosan botanikus kertben találod magad.

Hát én ugyanígy vagyok az állatokkal: úgy tűnik, az én küldetésem az életben az ő megmentésük.

Lehet, hogy ez a sors műve, de az is lehet, hogy ez valami genetikai dolog, mivel az anyukám állatorvos.

A családban úgy mesélik, én mentettem meg **MARCIPÁNT**, még ha nem is emlékszem rá, mert nagyon kicsi voltam.

Mindenesetre minden akkor kezdődött.

Marcipán a macskánk.

Anya azt mondja, hogy a játszótéren voltam a bébiszittel, amikor megláttam egy fickót, aki elrejtett valamit

az egyik bokorban, és én odamentem megnézni, mi lehet az. A gyökerek között egy fehér kiscica volt, a szeme még ki sem nyílt. Valószínűleg nem is tudtam, mi az, de bedugtam a pulóverembe. A bébiszitter akkor találta csak meg nálam, amikor felvett, hogy elinduljunk hazafelé.

Azóta neveznek úgy a rokonaim, hogy **Martina, a macskaszívű**. És azóta folyton olyasmik történnek velem, mint amiket a tévéhíradóban látni: „a kisiú megállítja a megvadult lovat”, vagy „a kislány a delfinekkal beszélget a Delfinárumban”.

És sajnos a barátaim

sokszor nem hiszik el,

amikor elmesélem,

mi történt velem.

Mint amikor ötö-

dikes koromban a

parkban találtam

egy hatalmas, tö-

rött páncélú **tek-**

nősbékát, és senki

sem vett komolyan,

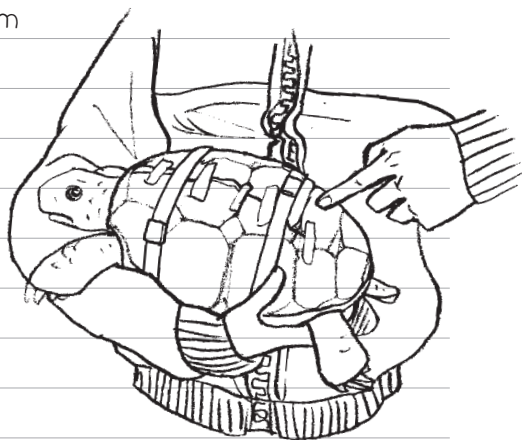
még Massimo De Carlo sem, aki ko-

rábban még csak észre sem vett, bezzeg innentől elkezdett

„kettyósnak” nevezni. Fene se érti, mi tetszett nekem rajta annyira... Mindenesetre kénytelen voltam szelfizni egyet a

teknőssel, és elküldeni a képet az egész osztálynak, nehogy

csorba essen a szavahihetőségemen!

Ez én vagyok a teknőssel.

Jaj, el is felejtettem. Imádok fényképezni. Elsősorban állatokat, tehát amikor a kamerám elé kerül egy, megpróbálok készíteni néhány szép fényképet. Éppen úgy, ahogy a teknősbékával is tettem, aki immár jól van: anyukám elhívta egy hüllőspecialista kollégáját, és rendbe tették a páncélját valami különleges gyantás ragasztóval.

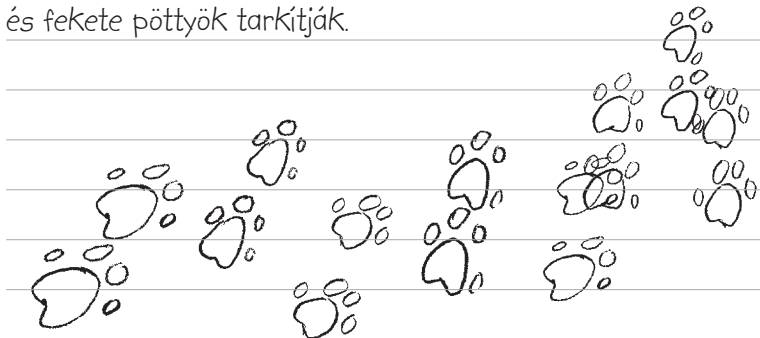
Akkor határoztam el, hogy naplót fogok írni, sok rajzzal és fényképpel, így a kalandjaimat sokkal pontosabban tudom dokumentálni.

Meg aztán apa tanácsára – aki élethű rajzokat készít könyvek és újságok számára – elküldtem az egészet egy kiadónak, és... ta-dam! Íme a regények!!! És ezt az új történetemet is igazán érdemes elmesélni!

És itt van **Marcipán**, aki ráadásul fajtatiszta! Burmai szent templommacska, amelynek a jellegzetessége a fehér „zoknik” és a kék szem. Kiskorában teljesen fehér volt, aztán ahogy nőtt, beszínesedett az arca (azaz a pofácskája), a farka,

a fülei és a lába (a teste és a mancsai viszont fehérek maradtak: ezért mondják, hogy zoknijja van!). Marcipán bundájának különös neve van: SEAL TORTIE. A színes részeit vörös és fekete pöttyök tarkítják.

Július 31., szerda

Felkészültem rá, hogy ez a változások nyara lesz.

De az utolsó dolog, amire az újdonságok forgószelében számítottam, az egy afrikai utazás volt! **Denisszel.**

A BARÁTOMMAL.

Minden lélegzetelállító gyorsasággal történik.

Véget ért a felsőtagozat, és vele **egy egész korszak.**

Felesleges úgy tenni, mintha nem így lenne.

Néhány héttel ezelőtt még azzal áltattam magam, hogy minden változatlan marad, Tiziana és Alessia örökre a

EL SEM TUDOM HINNI!!!

II

EHELYETT...

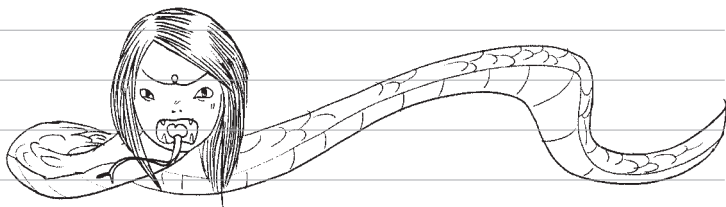
TIZIANA

MARTINA

legjobb barátnőim lesznek, Denis pedig tovább bolondít anélkül, hogy színt vallana, mennyire tetszem neki.

Ha egyáltalán tetszem neki. Aztán néhány nap leforgása alatt, épp miután véget ért az iskola, **BUMM!** a dolgok kezdtek megváltozni, méghozzá feltartóztathatatlan dominóeffektusban.

Tizianát, aki olyan magabiztos és olyan szép, hogy modellnek is elmehetne, éveken át IGAZI barátnőmnek tartottam, olyanak, akiért tűzbe tenném a kezem. – **De igazi Viperának bizonyult.** Nagybetűvel. Megpróbálta lecsapni a kezemről Denist. ~~~~~ ➔ **ÉRTITEK!?!?**

Amikor Denis elkezdett végre körülöttem legyeskedni, Titti cicázni kezdett vele, ahogy csak ő tud a fiúkkal. Még meg is csókolta. **SZÁJON** csókolta **A SZEMEM LÁTTÁRA!**

Meg mindenki más szeme láttára, aki még ott volt a hűlye dzsúdócsarnok előtt. Azért tette, hogy megbántson, mert Denis nem viszonozta a csókot, de ezt csak később tudtam meg, és **az életem néhány napig maga volt a pokol.**

➔ **ANNYIRA FÁJT...**

ÉS A FENÉBE,
Ő AZTÁN ÉRT HOZZÁ...

**EZ A
LEGFONTOSABB!**

GRATULÁLOK!

IGAZÁN MULATSÁGOS TRÉFA!!!

GYŰLÖLTEM TIZIANÁT, amiért elárult.

ÉS MÉG JOBBAN GYŰLÖLTEM DENIST, amiért elárult.

De aztán Denis megállított, a jelenlétemben felhívta Tizianát, és megkérdezte tőle, mégis mi ütött belé, és hogy miért csókolta meg. Tiziana pedig – aki olyan zavarba jött, ahogy azt soha el sem bírtam volna képzelni róla – azt mondta, sajnálja, meg hogy

TRÉFA VOLT, és még sok mindent összehordott.

De mindenekelőtt bevallotta, hogy Denis egyáltalán NEM is csókolta meg őt, hanem csak ő Denist.

Így egy mindössze néhány perces telefonbeszélgetés alatt

végleg elveszítettem a felső tagozat három évében a leges-

legjobb barátnőmmé vált Tizianát, és **VÉGRE MEGÉRTET-**

TEM, MILYEN FONTOS VAGYOK DENISNEK.

És ha most azt gondold, „milyen hülye, így tönkretenni egy barátságot egy fiú miatt”, nos, akkor képzeld el, te hogyan éreznéd magad, ha meglátnád, ahogy az egy pillanattal korábban még a legjobb barátnődnek tartott lány

megcsókolja a **TE** barátodat.

! Rosszabb, mintha elütne egy villamos. ! Oda

a bizalom. Helyrehozhatatlanul. Lehet, hogy

tényleg eljutsz odáig, hogy megbocsátasz neki

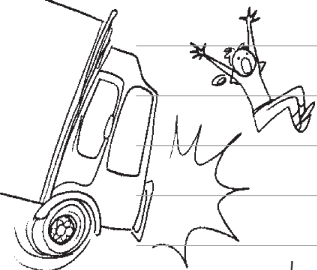
(én nem fogok Tizianának. Én aztán nem, a

legcsekélyebb indítatásom sincs megbocsátani

neki!), de az egykori bizalom soha nem fog helyreállni.

És többé képtelen vagy barátnődként tekinteni erre a lányra.

LEGALÁBBIS EGYELŐRE... EZ TÚL SOK VOLT!

ELLENÁLLHATATLAN!

Ami pedig Denist illeti... **Ő maga a legnagyobb változás.** Ha nem olvastad a többi naplómát, tudnod kell, hogy kettőnk története kezdettől fogva... valóságos **SZAPPANOPERA** a szó szoros értelmében. Denis a felső tagozat második évében költözött a házunkba, és kezdett az iskolánkba járni, egy évvel felettem, mert idősebb.

Barna hajú, **kék szemű**, izmos, és kezdettől fogva úgy érezttem, ő a leghelyesebb fiú, akit valaha láttam.

De engem nem a külső érdekel, hanem a **jellem**, és Denis félelmetesen önteltnek, magamutogatónak és beképzeltnek tűnt. Ezért az első találkozásunktól kezdve megvetettem, amikor is **véletlenül** **nekimentem**, miközben

kiléptem a kapun, ő pedig hozzáért a mellemhez... persze szintén **véletlenül**, mert amikor valakinek nekimesz, nem tudhatod, mi lesz a vége. Persze azután elkezdett megjegyzéseket tenni, és **ez már egyáltalán nem véletlen volt!**

S ha ez nem lett volna elég, az iskolában egy csomó **FÉLREÉRTÉS** kezdett terjedni. Valaki elhíresztelte, hogy nekem tetszik Denis, másvalaki azt, hogy én tetszem neki, bár mindig is dongtak körülötte a lányok... Más lányok, nem én. SZÍVTIPRÓ

Mindenesetre az elmúlt Két év során Denis többször is segített, amikor néhány bajba jutott állaton kellett segítenem.

ELISMEREM,
ELEINTE TÉNYLEG GYŰLÖLTEM.

Franco, akkor aztán tényleg jól elvörösödtem!!!

HA HA HA :))

Sőt,
macs
lálai,
tigris
egym
bár e
hog
Két k
ni, m
TUD
gond
meg
lenné
még
A na
szám
az aj
talált

KÜLÖNLEGES lány vagy, és SZERENCÉSNEK tartom magam, amiért találkoztam veled. Azt akartam, hogy tudd.

Denis

ÉS KI TUDJA, VAJON ÍRT-E SZERELMES
LEVELEKET ANYÁNAK...

➔ MEG KELL TŐLE KÉRDEZNEM!

A fiúk bénák, amikor az érzéseiket szavakba kell önteni, ez TÉNY. Szerintem ez valamiféle genetikai hiányosság. Elég megnézni apát... Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor mondta nekem azt, hogy „szeretlek”!

De amikor elolvastam ezt a két lényegre törő, jelentéssel teli sort, újra hinni kezdtem.

A szám mosolyra húzódott, miközben a lapot néztem, és a szívem örülten vert, amikor arra gondoltam, hogy kezdenek úgy alakulni a dolgok, legalábbis vele, ahogyan mindig is reméltem.

És ebben a pillanatban jött képbe az afrikás történet.

Ám Afrika csak az utolsó hír életem eme MEGHATÁROZÓ pillanatában, előtte mesélnem kell arról az új „szakasról”, amelybe éppen beléptem...

Igazából nem is tudom, hogy „szakasz”-e.

Ennek most semmi köze Denishez vagy Tizianához. Csak hozzám, de olyan döntés ez, ami – már most tudom – egy csomó gondot fog okozni, a szüleimmel kezdve.

Az a helyzet, hogy azt fontolgatom, hogy vegetáriánus leszek. És ahogy telik az idő, egyre inkább hajlok rá.

„Dib-dob”
♡

Minden akkor kezdődött, amikor anyával elmentem a Gentile tanyára, egy olyan egyesülethez, ami nagyobb termetű állatokat ment gátlástalan tenyésztőktől, olyan tanyákról, ahol rosszul bánnak velük, sőt még vágóhidakról is. Ott láttam egy SÍRÓ tehenet. SÍRT. Mint én vagy te. A részletes történetet elolvashatod az előző naplómban, ami a Nyulak, szerelem és fantázia címet viseli. Megsimogattam azt a tehenet, és ott voltam vele abban a pillanatban, amikor visszaadták neki a borját...

IMÁDNI VALÓ BORJÚ!

Azért sírt, mert elválasztották a borjától! Az egyesület tagjai egy letartóztatott tenyésztőtől hozták el. Amikor megérkezett, a szeme nedves volt, és kövér könnycseppek folytak végig a pofáján. De a legképtelenebb dolog az a szívszagató bögés volt, ami annyi szenvedést árasztott, hogy a lélegzetem is elállt tőle.

Csak órákkal később vettük észre, hogy van teje, vagyis biztosan ott van valahol a borja annál a gazdánál. **A borja**

hiányzott neki!

Az egyesület tagjai visszamentek, és szerencsére megtalálták. Nos, amikor az anya ÚJRA EGYÜTT lehetett a borjával, az életem egyik legmeghatóbb pillanata volt.

SOHA NEM HALLOTTAM SEMMI HOZZÁ FOGHATÓ!

Ez az élmény annyira szíven ütött, hogy azon kezdtem gondolkodni, milyen jó lenne, ha az összes vágóhídra ítélt állat szabad lehetne, és boldog életet élhetne.

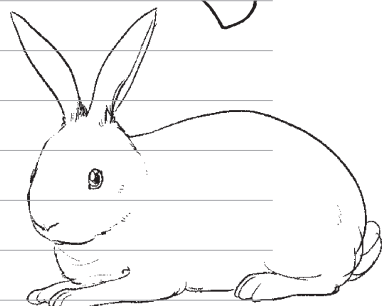
Aztán néhány nappal később megérkezett hozzám LILLIAN, a gyönyörű új-zélandi nyúl, amit örökbe fogadtunk. Ő olyan egyesülettől származik, ami laboratóriumokból ment állatokat – főleg rágcsalókat –, és **ÖRÖMMEL**

TÖLTI EL A SZÍVEM, hogy simogathatom és szeretetet adhatok neki azok után, amiket elszenvedett.

Lillian a tudománynak tett szolgálatot, hogy úgy mondjam. Illatszereket vagy gyógyszert teszteltek rajta. Akkora ketrecben élt, aminek az alapterülete alig

volt nagyobb egy A4-es lapnál, és soha nem jöhetett ki onnan, soha senki nem simogatta, nem szerette, sőt még napfényt sem látott soha! **EZ OLYAN SZOMORÚ...**

Most gyakran elnézem, ahogy Marcipánnal a nyomában ide-oda futkos a lakásban a nyulakra jellemző, mókás mozgásával és a felfelé álló farkincájával. Amikor megérkezett, ijedt volt, mindentől megrémült, a bútorok alá bújt, de aztán a sok simogatástól egy kicsit visszanyerte a **BIZALMÁT AZ EMBEREK BEN.** Mintha újjászületett volna, és a szomorú múltja egyetlen emléke az **a rettenetes tetoválás a fülén.**

A Kísérleti nyulakat megjelölik, hogy azonosítani tudják őket a kutatók, akik gyógyszereket vagy illatszereket tesztelnek rajtuk.

A nyulaknak azonosító jelet tetoválnak a fülük belsejébe.

Igen, erről

MEG VAGYOK GYŐZŐDVE!

Az egyik **legjobb** dolog az életemben, hogy az anyukámat meggyőztem, fogadjuk örökbe Lilliant. A megmentése miatt úgy érzem, hogy különleges lettem a számára; én pedig felnőttnek érzem magam attól, hogy szeretem, és gondoskodom róla. Ez történelmi változás, mert bár mindig is gondoskodtam Marciánról, soha nem tettem ilyen **TUDATOSAN**.

És talán ezért – **MERT KEZDEK ÉRETTÉ VÁLNI** – kezdtem el olyan kérdéseken töprengeni, amilyeneken korábban soha.

Az emberről, az életről, az élet értelméről. Vagyis hogy kik vagyunk mi, emberek, hogy úgy rendelkezünk a bolygónk felett, mintha a mienk volna? Persze, az oroszlán is elejti a gazelát, hogy ehessen, és ezáltal ő is rendelkezik más élőlény felett. De ez a dolgok természetes körforgásának a része. Ráadásul az oroszlánnak nincs más választása. Ő nem dönthet úgy, hogy zöldséggel és gyümölccsel táplálkozik. Húsevő. És kész.

AZ EMBERNEK VISZONT VAN VÁLASZTÁSA, főleg a modern világban, a sok információ és lehetőség mellett. **Dönthet úgy, hogy nem eszik húst, mert MINDENEVŐ.**

Vagyis húst és zöldséget is eszik.

EZT TUDTAD, NEM?

Vagyis az ember **DÖNTHET** úgy, hogy tiszteletben tartja az állatokat, mert nem feltétlenül szükséges, hogy megöljön egy tehenet, egy nyulat vagy egy borjút ahhoz, hogy életben maradjon. Nem a történelem előtti időkben élünk, amikor azért, hogy együnk, kénytelenek voltunk úgy tenni, mint az állatok. Most elmehetünk a szupermarketbe, és a bifsztek helyett vehetünk

egy csomag babot vagy szóját. Ez éppolyan döntés, mint vért adni, vagy adományozni a szegényeknek. Nem mindenki tesz így, lehet, hogy **valakinek** egész életében **eszébe sem jut**.

DE AZ A HELYZET, HOGY **NEKÜNK, EMBEREKNEK**
van választási lehetőségünk.

ÉS ÉN OLYAN ÉLETFORMÁT AKAROK VÁLASZTANI,
AMIT IGAZSÁGOSABBNAK ÉRZEK A TEREMTETT
VILÁGGAL SZEMBEN.

Jobb embernek akarom érezni magam, mint például amikor megmentettem azokat az állatokat, amikkel eddig találkoztam, vagy amikor kimentettem Lilliant a laboratóriumi ketrecéből.

De már előre látom, hogy egy csomó bajom lesz a szüleimmel. Még semmit nem szóltam ezekről a gondolataimról Alessiának sem, aki még mindig a legjobb barátnőm, szerencsére (legalább ő egy **szilárd pont** az életemben!).

➔ ÉS IGEN, **KEMÉNY MENET**
LESZ MEGGYÖZNI ŐKET...

Ami anyát és apát illeti, tudom, hogy nem lesz sétagalopp, hogy beadjam nekik ezt az újdonságot, ezért még **adok egy kis időt magamnak**. Jobb így, ebben biztos vagyok.

Elég csak arra gondolni, ami múltkor történt.

EBÉDELTÜNK, és anyu elém tette a tányérra a hamburgerhúst. Apa nem volt otthon, mert megbeszélése volt az egyik kiadóval, amelyiknek könyveket illusztrál.

Krumpli is volt, **szigorúan főtt**, mert anyu esküszik rá, hogy a sült krumpli ártalmas, és szerintem amúgy is épp elég szemetet eszem, amikor gyorsétterembe megyek...

Csak ültem, és **bizonytalanul** néztem a hamburgerhúst.

– Nem vagy éhes? Nem érzed jól magad?

Beleharaptam az egyik krumplibába, és vállat vontam. – Ma nem kívánom a húst.

– Táncolni voltál. Tudod, hogy sportolás után fehérjét kell fogyasztani, hogy tápláld az izmaidat.

A tánc. Kortárs táncra járok, **jó is vagyok benne**.* Nagyon jól tudom, hogy aki sportol, annak szüksége van fehérjére, hogy regenerálódjon, de sok vegetáriánus sportoló van. Néhány híres is.

ÉS NAGYON
SZERETEM

NA JESSÉK... ANYA MÁR ELŐ IS RUKKOLT
AZ ELSŐ ANTIVEGETÁRIÁNUS ÉRVEL.

„A SZÉL FIA”
úgy nevezték. Igazi

LEGENDA

Egy HALOM NEVET találtam az INTERNETEN,
és néhányra fejből is emlékszem.

①. **Carl Lewis**, 9 olimpiai ARANYÉREM birtosa. Ezenkívül anyának is ismernie kellene, mert az ő kislánykorában volt híres.

②. **Lizzie Armitstead**, női kerékpározó, EZÜSTÉRMET nyert a 2012-es londoni olimpián. És tízéves kora óta vegetáriánus! De tartózkodtam tőle, hogy belekezdjek ebbe a témába.

– Anya, nem kívánom a húst. Ehetek sajtot? Az is fehérje.

Anya fűtatyva elvette a hamburgerhúst a tányéromról, én pedig felkeltem, hogy elővegyem a hűtőből a sajtot.

– Néhány napja nem eszel húst, Marty. Remélem, nem valamilyen **bugyuta diéta miatt, amiről a magazinjaidban olvastál.** →

Sok mindent elmondhatok a kinézetemről. **A hajam olyan kusza**, hogy még hajvasalás után is kócos. **A szemem sárga**, ami nem éppen a legnépszerűbb szemszín egy lánynak, még ha apa azt is mondja, hogy olyan lenyűgöző, mint egy tigrisé... Jó neki, hogy így gondolja! **A bőröm túl fehér, és tizenhárom éves létemre túl lapos vagyok... De a súlyomról nincs mit mondanom.** Sőt, tudom, hogy a tánc miatt jó formában vagyok. Vagyis: hogy juthatott eszébe az anyámnak, hogy fogókúrázom?

UGYAN MÁR, ANYA!

MINDIG UGRÁTNAK
A SZEMEM MIATT.

BOSZORKÁNYOS.

GRRRR!

Majd én megmutatom, milyen
EGY BOSZORKÁNY!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

EZ HATÁROZOTTAN
FORRÓ NYÁR

– Miféle fogyókúra! Csak mostanában nem
kívánom a húst, ez minden. Biztos a meleg miatt.

Anya mosolygott. – A hús nélkülözhetetlen egy olyan növekedésben lévő kölyök számára, mint te.

Én is mosolyogtam, de **elkövettem azt a hibát, hogy vállaltam**, mire ő elkomolyodott. – Ne becsüld alá azt, amit mon-

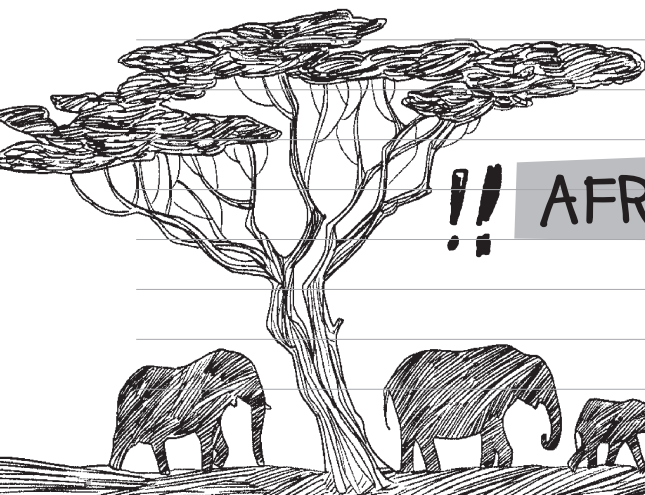
dok. Nem akarsz vérszegény lenni, ugye? Főleg most, hogy...
Ó, igen, tökéletes! A MENZESZ. Ha már változásokról beszélünk, **még ez is.**

A szememet forgattam, mert ez volt utolsó téma, amiről beszélni akartam. De szerencsére az anyámban volt **annyi jó ízlés, hogy ennyiben hagyja.**

De amint látod, egyáltalán nem téves a megérzésem, hogy lesz némi gondom, ha tényleg úgy döntök, vegetáriánus leszek.

De nem akartam ennyire elkalandozni,
mert a mai nap **IGAZI HÍRE...**

!!

AFRIKA

!!!!!!

